

Tajemství, která ve Světě bez hranic nebyla zveřejněna.

Na Nule

HO'OPONOPONO
PRŮVODCE
NA CESTĚ
K ZÁZRAKŮM

Joe Vitale

Nakladatelství Čintamani

**Tajemství, která ve Světě bez hranic
nebyla zveřejněna**

Na Nule

HO'OPONOPONO

PRŮVODCE

NA CESTĚ

K ZÁZRAKŮM

Joe Vitale

Nakladatelství Čintamani

INVOKACE AUTORA

*Vzývám nekonečného Božského Ducha,
prostřednictvím mého milovaného Vyššího Já,
vyčisti tuto knihu ode vší negativity,
uvnitř i zevně,
aby se stala dokonalým prostředníkem
Tvé Přítomnosti.*

OBSAH

<i>Předmluva</i>		<i>xii</i>
<i>Poděkování</i>		<i>xix</i>
Úvod	Jak to všechno začalo	1
Kapitola 1	Průser	7
Kapitola 2	Rozloučení s minulostí	14
Kapitola 3	„Je Morrnah cvok?“	22
Kapitola 4	Pravé Ho’oponopono se představuje	30
Kapitola 5	Kdo za to vlastně může?	35
Kapitola 6	Odkud se ty programy berou?	39
Kapitola 7	Přepínač: Placebo	42
Kapitola 8	Secret Mirror	49
Kapitola 9	Zákon přitažlivosti a Ho’oponopono – srovnání	54
Kapitola 10	Stejně ... záměry jsou pro slabochy!	62
Kapitola 11	Co je lepší – něco si přát nebo dostávat?	66
Kapitola 12	Umění nepřítahovat	70
Kapitola 13	Nové metody očišťování	73
Kapitola 14	Máte problém?	81
Kapitola 15	Pátý zázrak	86

Kapitola 16	Další informace ze seminářů <i>Zero Limits</i> , jež zatím nebyly zveřejněny	90
Kapitola 17	Opravdu se to stalo? Nehorázná lež	94
Kapitola 18	Jak založit vlastní náboženství	100
Kapitola 19	Zázrak Ho'oponopono	104
Doslov	Cesta za hangem	107
Dodatek A	Ho'oponopono – otázky a odpovědi	109
Dodatek B	Meditace bílé tabule	112
Dodatek C	Rozhovor s Dr. Joem Vitalem	117
Dodatek D	Svět bez hranic – otázky a odpovědi	143
Dodatek E	Dr. Hew Len na návštěvě vašeho vnitřního dítěte	147
Dodatek F	Seznam uvolňovacích afirmací Ho'oponopono	156
Dodatek G	Zkušenosti uživatelů	175
	<i>Odkazy na webové stránky</i>	201
	<i>Bibliografie</i>	203
	<i>O autorovi</i>	210
	<i>Miracles coaching® offer</i>	211

PŘEDMLUVA

Co mi dala Morrnah Simeona

Když mě Joe Vitale požádal, abych zavzpomínala, co pro mě znamenala Morrnah Simeona, ona úžasná *Kanuha Lapa'au* (podle havajské lidové tradice „Kněžka léčící slovy“ a „Strážkyně tajemství“), okamžitě jsem si vyvolala pocit hlubokého klidu a lehkosti, který jsem vždy v její přítomnosti cítila. Tato nádherná žena mi připomínala babičku z matčiny strany, v jejímž ovzduší bezpodmínečné lásky jsem byla v Chile vychována.

Poznat, že je Morrnah neobyčejná osobnost, nebylo nic těžkého. A jak neobyčejná! Podobala se proudu, v kterém se všechno proměňuje. Kdykoli někdo něco potřeboval, byla vždy ochotná pomoci. Když se na vás podívala, jako by viděla mnohem dál za vaše hmotné tělo. Byla léčitelkou v pravém smyslu tohoto slova.

V roce 1984 nás navštívila v našem prostorném rezidenčním areálu na La Jolla Farms Road, velmi exkluzivní čtvrti v La Jolle, v kalifornském okrese San Diego. Na pozemku stály čtyři samostatné domy, mezi nimi i roztomilá chatička, v níž tři měsíce bydlela.

Pár týdnů poté, co přijela, zářilo všechno takovou živostí, energií a krásou, že každý, kdo k nám zavítal, se ptal, jestli máme nového zahradníka, nebo jestli jsme neudělali nějaké terénní úpravy. Jak se kolem ní proměňovala samotná příroda, bylo něco záhadného. Bylo mi tehdy něco po třicítce a o univerzálních duchovních principech, jimiž se Země od nepaměti řídí, jsem ještě moc nevěděla.

Občas, když jsem se z kurzů *Money & You* vrátila domů, použila na mě speciální pokročilé techniky Ho'oponopono, aby mi vyčistila energii. Cítila jsem se osvěžena jako po sprše. Byl to vpravdě božský pocit. Neustále mě přesvědčovala, že si mohu udržovat svou energii v čistotě sama, když budu dělat tuto metodu a vyslovovat slovo *Ho'oponopono*.

Morrnah byla mimořádná osobnost, o tom není pochyb.

Pocházela z linie Kahunů a rozhodla se metodu Ho'oponopono (součást starobylého havajského učení Huna) přizpůsobit potřebám moderního člověka, aby s její pomocí dokázal řešit traumata a dramata, která jsou uložena v podvědomí a ovlivňují každou vteřinu našeho života. Metoda je to velmi účinná.

Svým rozhodnutím zpřístupnit tajemství, které Havajci mnoho generací přísně střežili, si Morrnah v určitých kruzích nezískala příliš velkou popularitu – a v některých byla přímo ostrakizována. Morrnah milovala všechny lidi a chtěla jim ukázat, jak se hloubkovou očistou podvědomí vymanit ze stereotypních vzorců chování. S odvahou a přehledem šla za svým cílem naučit lidi, jak se zbavit svých omezení, přetnout vlákna *aka*, jež vznikala celá staletí, a získat si podporu vnitřní rodiny:

Aumakua: *Au (znamená koupat se nebo plavat)*

Makua: *Otec (znamená obojí: koupaný Duchem Svatým
i koupající se v Duchu Svatém)*

Uhane: *Matka (vědomá mysl)*

Unihiiipili: *Dítě (podvědomá mysl)*

Naučila jsem se, že k pročištění místa stačí říkat slovo Ho'oponopono. Já se jím okamžitě pročistím.

Teď vám povím, jak jsem se s Morrnou seznámila.

Představil nás někdy v roce 1983 můj milovaný přítel Eric Smith, který vyrostl na velkém havajském ostrově v městě Hilo. Bylo to na kurzu Ho'oponopono, který pořádala spolu s Dr. Stanem Haleakalou (další báječný člověk, dnes známým pod jménem Dr. Hew Len) v Los Angeles. Tuším, že to bylo někdy v listopadu, v mém nejoblíbenějším měsíci nejen proto, že jsem se v něm narodila, ale i proto, že je to tak překrásný čas na celém světě: podzim na severní a jaro na jižní polokouli.

Byl to mimořádný zážitek – na takový víkend se nezapomíná.

Kurzu se zúčastnila řada báječných lidí, např. hollywoodská herečka Leslie Ann Warren (hrála jednou v televizním pořadu *Will & Grace* milenku Willova otce). Moc hodná žena.

Byla to parta se smyslem pro humor a každopádně jsme se během těch tří dnů velmi sblížili, když jsme se čistili a přerušovali vlákna aka, která vznikají, když začneme lpět na lidech, místech a věcech. Při tomto očišťování jsme museli psát seznam za seznamem: jména lidí, vlastně skoro každého, na koho jsme si vzpomněli, k němuž jsme měli v minulosti vztah a který nás nějak ovlivnil; místa, na kterých jsme žili; auta, v nichž jsme kdy jezdili; situace, kdy někdo ublížil nám nebo my jsme ublížili někomu jinému, prostě každý nepěkný zážitek – pocity trapnosti, ponížení a zesměšnění – na který jsme si jen dokázali vzpomenout. Vybízeli nás, ať na papír hodíme každou ostudu, každé obvinění, každou vinu, kterou ve svém podvědomí chováme.

Říci, že se člověk cítil občas hodně nesvůj, je slabé slovo!

Mimořádně poučné bylo napsat seznam lidí, s nimiž jsme měli pohlavní styk. Tehdy jsem pochopila, že ochrana vlastní energie je věc prvořadého významu. Soulož je nejrychlejší způsob, jak přebrat energii nejen partnera, ale i všech lidí, s nimiž měl pohlavní styk on. Teoreticky je možné, že při souloži může být ve hře energie stovek dalších lidí!

Jako učitelé byli Morrnah i Stan vynikající. Výuka spočívala v tom, že vyprávěli neskutečné historky a zkušenosti mnoha svých klientů. Příběhů je tolik, že je tady všechny samozřejmě vyprávět nelze, ale vzpomínám si, že Morrnah měla moc ráda herce Toma Sellecka, který hrál hlavní roli v televizním seriálu *Magnum PI*, filmovaném na Havaji.

O Toma Sellecka Morrnah nepřetržitě pečovala. Seznámila jsem se s ním minulý rok na Havaji a pořád jsem si říkala, jaké má Tom ohromné štěstí, když ho někdo jako Morrnah nepřetržitě čistí. Když se stáhl na celá léta do soukromí a vedl mnohem usudlejší život se svou novou manželkou a dítětem, nemohla jsem se ubránit myšlence, jestli to nebylo pod vlivem modlitby Ho'oponopono. Jsem ráda, že je zase k vidění v televizním seriálu *Blue Bloods* (*Spravedlnost v krvi*).

Dozvěděli jsme se od ní, že herci, celebrity, slavní sportovci, politici – prostě lidi, na které je upřena pozornost veřejnosti – jsou z energetického hlediska v mimořádném ohrožení, protože jsou terčem tolika projekcí. Počet vláken aka u těchto lidí by mohl jít do milionů, protože jsou předmětem pozornosti, sexuálních projekcí, kladných a záporných pro-

jekcí – všech myšlenek od fanoušků, jež jim ubírají životní sílu, osobní moc a jasnou mysl.

To byla síla, úplně mě to uzemnilo! Přemítala jsem, jestli právě proto neměly sexuální symboly, jako Marilyn Monroe, problematický život!

Na řadu věcí jsem se začínala dívat úplně jinak.

Ten víkend znamenal v mém životě přelom. Připadlo mi, jako bych si během něho proprala celý svůj minulý život, že mám jednu provždy energii pročištěnou a že je mou povinností, si tuto čistotu udržet. Stručnou formuli Ho'oponopono nosím neustále při sobě. Od 80. let ji mám zastrčenou za kalendářem. Její naskenované verze mám v počítači, iPadu i iPhoneu. Dostali jsme poučení, abychom si knihu Ho'oponopono nechávali otevřenou v autě, prý i podvědomí auta by se mělo naučit, jak se udržovat v čistotě. Nemohu si pomoci, ale myslím, že to fungovalo. Jedinou, docela malou nehodu jsem měla v roce 1976, když jsem ještě Ho'oponopono nedělala. Od té doby nic!

Ho'oponopono provádím všude, kam mě nohy nesou. Výjimkou je indonéský ostrov Bali. Když jsem to tam začala dělat, najednou mi něco velmi rozhodně řeklo „ne“. Později jsem se dozvěděla, že moje „já“ to se mnou myslelo dobře. Bali má své vlastní rituály, vlastní energii. Poslouchat vnitřní hlas se mi vždycky vyplatilo.

Naposled jsem s Morrnu hovořila v polovině roku 1989. Tehdy jsme se – můj tehdejší obchodní partner Robert T. Kiyosaki (autor řady *Bohatý táta, chudý táta*) a já – vrátili na velký havajský ostrov, kde jsme měli pořádat kurz *Excellerated Business School for Entrepreneurs*. Místem konání byl překrásný areál hned vedle zálivu Keauhou Bay, který se tehdy nazýval Kona Surf Resort (od té doby několikrát vystřídal majitele).

Chtěla jsem Morrnu pozvat na Velký Ostrov (věděli jsme, že to tam má moc ráda), aby kurz uvedla modlitbou Ho'oponopono. Když jsem jí zavolala, řekla mi: „Zlatíčko, jsem moc unavená ... už na to nemám ... vezmi to za mě.“

Byla jsem z toho celá pať. Sama velká Kahuna mi řekla, abych předříkávala modlitbu Ho'oponopono před skupinou úspěšných podnikatelů. Byla jsem z toho trochu špatná ... ta tíha odpovědnosti při představě, že bych takovou modlitbu měla vést já. Morrnah mi ale moje obavy rozmluvila, prý je celá ta oblast – záliv, středisko i Velký Ostrov – tou modlitbou tak naprogramovaná, že si nemusím dělat starosti, určitě to zvládnou. Na

kurz jsem šla klidná a připravená a opravdu jsem to zvládla – když děláte Ho'oponopono, tak to ani jinak nejde!

Od té doby jsem všechny modlitby Ho'oponopono vedla já, na našich kurzech i jinde. Zájem byl obrovský a úspěch také. To bylo naposled, kdy jsem s Morrnou osobně mluvila.

O několik let později jsem se dozvěděla, že začátkem roku 1992 zemřela. Na jednu stranu mi bylo smutno u srdce při pomyšlení, že už si s ní nikdy po telefonu nepopovídám, už nikdy nevyužiji její léčitelské umění, už nikdy nebudu pozorně poslouchat u jejích nohou. Ale stejně jsem měla pocit, že je tu pořád.

Působí – a bude působit – v mém životě stále. Je to můj hluboký pocit, že její učení – a posléze učení Dr. Haleakaly – a modlitba mají na můj život i podnikatelskou činnost nesmírně pozitivní vliv.

Součástí modlitby je Mír mého Já:

Mír s tebou, všechen můj mír.

Mír, který jsem „Já“, Mír, který je „Já jsem“,

Mír neustále, nyní, navždy a navěky.

Dávám ti Mír svého Já, Mír svého Já ti zanechávám.

Ne mír světa, ale jenom můj Mír,

Mír mého Já.

Morriah nás učila, abychom 300 miliony modlitbami „Mír mého Já“ obklopili auto, letadlo, vlak nebo jakýkoliv dopravní prostředek, když do něho nastupujeme. Nezapomínám na to, hlavně když nastupuji do letadla – a pak klidně prospím celý let, protože vím, že se mi nemůže nic stát.

Z praktikování Ho'oponopono mám tolik historek, že by se do této knihy ani nevešly. Můžete mi ale věřit, že na mé cestě životem mi je už třicet let modlitba Ho'oponopono úžasným společníkem i ochráncem.

Slovo *Ho'oponopono* mám neustále na rtech. Vyslovovala jsem je, když jsem byla šťastná, i když mi bylo smutno. Víím, že podpora mé vnitřní rodiny je nezbytným předpokladem duševního klidu a jasné mysli, které potřebuji při řízení úspěšné světové organizace na přilákání skvělých obchodních partnerů, s nimiž jsem už desítky let ve styku, pro úžasné lektoři v našich kurzech, pro účastníky kurzů, pro fantastickou celosvětovou síť, kterou mám, a pro lásku a spojení s mými milovanými.

Na mém úspěchu a prosperitě má nepochybně zásluhu tvrdá práce a uplatnění právě těch solidních principů, které se na kurzech vyučují, ať už se jedná o oblast podnikání nebo myšlení. Ovšem není sporu o tom, že při této plavbě mi do plachet duje vítr Ho'oponopono.

Ráda bych vám popřála to samé.

Jak stojí na konci modlitby:

*Nechť Já neustále žehná těm, kteří jsou zapojeni
do Ho'oponopono procesu.*

Jsme osvobozeni a tak se staň!

Jsme nyní v náručí Božského Stvořitele.

Aloha!

– **Dame D.C. Cordova**

CEO, *Excellerated Business Schools® for Entrepreneurs*

Money & You® Program

www.Excellerated.com

ÚVOD

Jak to všechno začalo

Prozřetelnost zná náš osobní záznam, a proto se na ni můžeme obrátit se žádostí o zahojení všech našich myšlenek a vzpomínek, které brzdí náš současný vývoj.

– Morrnah Simeona

Přepočítal jsem se. A šeredně. Když jsem dopsal knihu *Svět bez hranic*, čekal jsem, že sklídím jenom vděk. Ten příběh je přece tak inspirativní. Tak podivuhodný. A udělal jsem dobře, že jsem si ho nenechal pro sebe.

Ale že ta kniha – a já s ní – sklídí takovou nenávisť, to by mě v životě nenapadlo.

Jednoho člověka to ale vůbec nepřekvapilo. Byl to Dr. Hew Len. Když jsem mu oznámil, že je hotová, už tenkrát řekl: „Jen počkej, až to vyjde, průser tě nemine.“ Co tím myslí, jsem netušil, ale ukázalo se, že na rozdíl ode mě měl jasno. Díky tomu, že byl v přítomnosti, viděl do budoucnosti. Takže věděl, kam to spěje. Já jsem zatím tápal ve tmě, a když začalo svítat, pro bolest jsem neviděl.

To, že jsem se rozhodl napsat pokračování, mělo dva důvody: za první, chtěl jsem do větší hloubky vyložit hlavní myšlenku *Světa bez hranic* (a vylíčit, co nastalo po jejím vydání), a za druhé, informovat čtenáře o pokročilejších a zatím nezveřejněných technikách autentického Ho'oponopono.

Když jsem se se svým nápadem svěřil Dr. Hew Lenovi, nebyl nijak zvlášť nadšený. Od stařešinů Ho'oponopono schytl ostrou kritiku za to, že prozradil jejich tajné učení. Toho se chtěl propříště vyvarovat. Pokud se týká jeho, na změně světa může pracovat očistou svého nitra. V mé povaze zase je, zastat se správné věci. Podle mě by se měl svět o této pozoru-

hodné metodě dozvědět. A tak jsem se rozhodl, že ji napíšu sám, tentokrát bez Dr. Hew Lena jako spoluautora.

Ale ještě než se dostaneme k této knize, rád bych vám nastínil, jak to celé začalo.

Všechno začalo dokonce ještě předtím, než vyšel *Svět bez hranic*. Ještě jsem ani rukopis neodevzdal do nakladatelství, a kniha už byla na Amazonu zařazena mezi bestsellery. Jak je to možné? Když ji tento slavný internetový obchod uvedl ve svém edičním plánu, na internetu z ní koloval už rok jeden úryvek. Přečetly si ho miliony lidí, takže předběžných objednávek na knihu bylo tolik, že se stala bestsellerem ještě předtím, než ji vydavatel vůbec dostal.

Uvádím zde článek, uveřejněný v roce 2005 na internetu, který vzbudil enormní zájem:

Nejpodivuhodnější terapeut světa

Před třemi lety jsem zaslechl, že na Havaji žije terapeut, který vyléčil psychicky narušené vězně – aniž by kteréhokoliv z nich viděl. Tento psycholog si nejprve prostudoval záznamy konkrétního vězně, a pak se podíval do svého nitra, aby zjistil, čím on sám nemoc tohoto člověka způsobil. Jakmile napravil sebe, napravil se i pacient.

Když jsem to slyšel poprvé, říkal jsem si, že zase někdo fantazíruje. Cožpak tím, že vyléčím sebe, mohu vyléčit někoho jiného? A psychicky nemocné vězně? To by nezvládl ani ten nejlepší odborník na sebezdokonalování!

Nedávalo to smysl. Nemělo to logiku, a tak jsem to pustil z hlavy.

Ale za rok jsem to slyšel znovu. Ten terapeut prý při tom použil havajskou léčebnou metodu, která se nazývá Ho'oponopono. V životě jsem o ní neslyšel, ale mávnout nad tím rukou, to už prostě nešlo. Umínil jsem si, že zjistím, co je na té historce pravdy.

„Stoprocentní zodpovědnost“ jsem vždy chápal v tom smyslu, že odpovědný jsem za to, co si myslím a co dělám já. Co je mimo to, už není moje starost. Takto chápe podle mého názoru stoprocentní odpovědnost velká většina lidí. Odpovědní jsme za to, co děláme my, ale za to, co dělá někdo jiný, už ne. Ten havajský terapeut, který měl vyléčení duševně nemocných na svědomí, mi posléze ukázal, že se na stoprocentní odpovědnost můžeme podívat z nového, pokročilejšího hlediska.

Jmenuje se Dr. Ihaleakala Hew Len. Náš první telefonický rozhovor trval asi hodinu. Požádal jsem ho, aby mi svou práci terapeuta podrobně vylíčil. Vyrožil mi, že pracoval čtyři roky v Havajské státní nemocnici. Práce na oddělení, kde byli umístěni psychicky narušení vězni, byla riziková. Psychologové často dávali do měsíce výpověď. Ostatní zaměstnanci měli vysokou nemocnost, nebo také odcházeli. Ze strachu, že je pacienti napadnou, chodili zaměstnanci po chodbách zády ke zdi. Bylo nepříjemné sem chodit i na návštěvy, natož zde pracovat a žít.

Dr. Hew Len mi řekl, že se s žádným z pacientů nikdy neviděl. Dohoda zněla, že si bude prohlížet jejich záznamy ve své kanceláři. A když si bude tyto záznamy číst, bude na sobě pracovat. A když na sobě pracoval, pacienti se začali uzdravovat.

„Uběhlo pár měsíců a pacienti, kteří museli být předtím přikurtováni, se směli volně pohybovat,“ řekl mi. „Další, kteří museli být pod těžkými sedativy, je postupně vysazovali. A ti, kteří neměli šanci na propuštění, byli propouštěni.“

Jenom jsem zíral.

„A nejen to,“ pokračoval, „personál začala práce v léčebně bavit. Absentérství a fluktuace zmizely. Nakonec jsme měli víc personálu, než jsme potřebovali, protože pacienti byli postupně propouštěni a zaměstnanci už nebyli na nemocenské. Dnes je to oddělení zavřené.“

A v této chvíli jsem musel položit tu zásadní otázku: „A co jste se sebou dělal, co způsobilo změnu v těch lidech?“

„Prostě jsem léčil cosi v sobě, co to vytvořilo,“ řekl.

Nechápal jsem.

Dr. Hew Len mi objasnil, že sto procentní odpovědnost za svůj život znamená, že nesu odpovědnost za všechno, co se v mém životě objeví – prostě proto, že to v mém životě je. Máme-li to vzít doslova, celý svět je mým tvůrcem.

No tohle? To je tedy tvrdý oříšek. Být odpovědný za to, co říkám či dělám, je jedna věc. Ale být odpovědný za to, co kdokoliv v mém životě říká či dělá, je něco naprosto jiného. Nicméně pravda je taková: jestliže přijmeme odpovědnost za svůj život, pak máme odpovědnost za všechno, co vidíme, slyšíme, chutnáme, čeho se dotýkáme nebo i jinak prožíváme, protože se to nachází v našem životě.

To znamená, že naším úkolem je vyléčit všechno, co prožíváme a co se nám nelíbí, ať je to terorismus, prezident nebo ekonomika. Tyto skutečnosti

vlastně neexistují jinak než jako projekce našeho nitra. Problém není v nich, ale v nás. Chceme-li je změnit, musíme změnit sebe.

Vím, že to není lehké pochopit, a což teprve přijmout za své nebo podle toho žít. Dát vinu někomu jinému je mnohem snazší než sto procentní odpovědnost, ale během rozhovoru s Dr. Hew Lenem jsem si začínal uvědomovat, že z jeho hlediska a z hlediska Ho'oponopono léčit znamená milovat sám sebe. Chceme-li svůj život zlepšit, musíme svůj život vyléčit. Chceme-li někoho uzdravit – i když se jedná o psychicky narušeného vězně – provádíme to tak, že léčíme sebe.

Zeptal jsem se Dr. Hew Lena, jak při léčení postupuje. Co přesně dělal, když si prohlížel záznamy pacientů?

„Říkal jsem pořád dokola: ‘omlouvám se’ a ‘miluji tě’.“

Tò je všechno?

Tò je všechno.

Z toho vyplývá, že nejlepší způsob, jak se zdokonalit, je milovat sám sebe, a tím, jak se postupně zdokonaluji, zdokonaluji i svůj svět. V rychlosti se to dá pochopit na následujícím příkladu: jednou mi kdosi poslal e-mail, který mě rozčilil. V minulosti bych to řešil tak, že bych si zpracovával sám témata, která mě rozčilují, nebo bych se snažil se s člověkem, který tak ošklivou zprávu poslal, nějak domluvit. Tentokrát jsem si ale řekl, že vyzkouším metodu Dr. Hew Lena. V duchu jsem pořád odříkával, „Omlouvám se“ a „Miluji tě“. Neříkal jsem to nikomu konkrétnímu. Prostě jsem vyvolával ducha lásky, aby vyléčil ve mně to, co tu vnější okolnost způsobilo.

Netrvalo ani hodinu a tento člověk mi poslal další e-mail, v němž se za ten předchozí omlouval. Uvědomte si, že se mi omluvil, a já jsem pro to ani nehnul prstem. Dokonce jsem mu ani neodpověděl. Ale slovy „Miluji tě“, jsem nějakým způsobem uzdravil v sobě to, co ten agresivní mail vyvolalo.

Později jsem se zúčastnil jednoho Ho'oponopono workshopu pod vedením Dr. Hew Lena. Dnes už je mu sedmdesát, má pověst šamana úctyhodného věku, který se do jisté míry strani společnosti. Pochválil mou knihu Síla přitažlivosti. Řekl mi, že jak budu sám sebe zdokonalovat, budou se zvyšovat i vibrace knihy, které se zase budou přenášet na každého, kdo ji bude číst. Zkrátka tak, jak se budu zdokonalovat já, budou se zdokonalovat i moji čtenáři.

„A co knihy, které se již prodaly a jsou venku?“ Zeptal jsem se.

„Nejsou venku,“ zase mě šokoval svou tajemnou moudrostí. „Pořád jsou v tobě.“

Zkrátka, žádné „venku“ není.

Vysvětlit tuto pokročilou techniku tak důkladně, jak si zaslouhuje, by vydalo na celou knihu. Řeknu jen tolik, že kdykoli chcete v životě cokoli zlepšit, podívejte se do sebe. Jinde to nenajdete.

A až se do sebe podíváte, tak s láskou.

Díky tomuto článku z roku 2005 byl *Svět bez hranic* na celém světě dychtivě očekáván a vyšvihl se na pozici bestselleru ještě dříve, než vyšel. Když pak v červenci roku 2007 skutečně vyšel, jako když píchnete do vosího hnízda – průser mě neminul.

Lidé, kteří úryvek četli, začali uveřejňovat hodnocení na knihu, kterou samozřejmě zatím neviděli. Zaútočili na mě staří kamarádi z dob, kdy jsem se v Houstonu stěží protloukal, lidé, kterým jsem pomohl prací nebo radou. Obviňovali mě, že jsem si to všechno vymyslel. Dr. Hew Len je prý smyšlenka, vyléčení duševně chorých báchorka. Obvinili mě, že jsem za peníze prodal tajemství havajské tradice. Podle jiných jsem se zase nakapsoval na knize, v níž žádné tajemství ukryto nebylo.

Nebylo úniku. Případal jsem si nespravedlivě osočený. Šla mi z toho hlava kolem. Ho'oponopono mě zklamalo, že se budu cítit jako bezmocná oběť, jsem věru nečekal.

Jak jen někdo mohl proboha k takovým závěrům dojít? Vždyť Dr. Hew Len a já jsme spolu strávili hodně času: vedli jsme workshopy, nechali se fotografovat, dělali rozhlasové pořady a vytvořili audio verzi knihy *Svět bez hranic*. Byli jsme na klipch na YouTube. To všechno jsme dělali *spolu*. Je přece naprosto evidentní, že existoval – a existuje.

A pak se vyskytli i lidé, kteří knihu nečetli – ani nemohli, když ještě nevyšla – ale stejně ji hodnotili a měli pro ni i mě jen zášť. Nadávali mi a snažili se, abych se dostal na černou listinu e-mailových adres. Vytvořili a pojmenovali po mně počítačový virus. A tak dále.

Ano, kniha si získala i bezpočet příznivců a já také. Když *Svět bez hranic* vyšel, stal se oficiálním bestsellerem. Jednoduchou metodou, kterou kniha popisuje, si osvojilo tisíce, možná miliony lidí, jejichž život se změnil k lepšímu. Nenechali si ji pro sebe, vyučovali ji ve školách, vězeních, nemocnicích. Výsledky, které se dostavily, se podobaly zázrakům. Kniha byla přeložena do cizích jazyků. Dostával jsem pozvání do jiných zemí. Návštěvnost workshopů Dr. Hew Lena stoupla z třiceti na více než osm set účastníků na jedné akci. Stal se z něj guru. Ho'oponopono se stalo součástí běžného života.

Že by to ale byla jenom procházka růžovou zahradou, to zase ne. Obrátil se ke mně zády můj nejlepší kamarád. Dostal jsem záštiplný e-mail od jeho manželky, v němž mě napadla a očernila. Strašně mě to ranilo a určitě to nevycházelo ze srdce. Bylo jasné, že lásku a odpuštění – na kterých Ho'oponopono i jiné metody stojí – nepraktikují.

Proč se tohle všechno stalo?

Jeden kamarád říká, že úspěch plodí nenávisť. Tak tomuhle říkám myšlenkový stereotyp. Dr. Hew Len by to nazval programem. Dlužno však přiznat, že když jsem napsal a vydal nejvýznamnější knihu svého života, tak se opravdu *něco* stalo. Mohl bych to nazvat příležitostí si v sobě udělat pořádek, nicméně si myslím, že je na tom ještě něco víc. Podívám-li se zpět, jsem přesvědčen, že kniha byla katalyzátorem mého vlastního probuzení.

Ve *Světě bez hranic* píšu, že jsou tři fáze probuzení. Nejspíš jsem ale jednu vynechal – ve skutečnosti jsou čtyři. Čtvrtá jde za *Svět bez hranic* až tam, kde *skrze* vás žije Božství. K výkladu těchto fází se v této knize ještě dostanu.

Když jsem dopsal *Svět bez hranic*, měl jsem za to, že už mám život pod palcem. Místo toho jsem prožil tolik hořkých chvil, že jsem si spíš připadal jako oběť. Ale to vše mě dovedlo k pochopení, co to znamená odevzdat se a jak je důležité provádět Ho'oponopono nonstop. Díky tomu teď vím, co to je zázrak osvětlení.

Jestli se chcete o autentickém Ho'oponopono dozvědět více a navázat tam, kde moje předchozí kniha skončila, pak jste tu na správné adrese.

Jestli vás zajímá, jak moderní Ho'oponopono vzniklo, a přemítáte, kdo ta zjevně pomatená učitelka Dr. Hew Lena byla, najdete odpověď v této knize.

Ale připněte si pásy. Pokud jste si mysleli, že *Svět bez hranic* byla divoká jízda, počkejte, jak s vámi *Na Nule* zamává. Držte si klobouky. Vaším světem by se mohlo prohnat zemětřesení.

Až budete připraveni, běžte na další stránku.

Očekávejte zázraky.

Mahalo,

Ao Akua

– Dr. Joe Vitale,

v letadle ve výšce 10 000 metrů,

srpen 2013

KAPITOLA 1

Průser

Ego? Nic takového neexistuje. Jsou to jenom data, data, data.

– Dr. Ihaleakala Hew Len

Když jsem koncem roku 2006 odevzdal rukopis knihy *Svět bez hranic* nakladatelství, běžel zrovna v Maui druhý seminář *Zero Limits*. Pro mě to byl čas pohody. Kniha se v podstatě napsala sama. Je to až k nevíře, ale měl jsem ji hotovou za dva týdny. Ostatní knihy jsem měl rozepsané celé měsíce, ba někdy i roky. Ale dva týdny? To se hned tak nestane. Krátké bylo i schvalovací řízení. Dr. Hew Len, který se na knize podílel jako spoluautor, si přečetl pár stránek a řekl: „Božství říká, že to je dobré.“ Byl jsem na sebe pyšný. No, jak by také ne? Vždyť o tom, že to nejhorsí mě teprve čeká, jsem neměl ani tušení.

Nemohu se ale vymlouvat, že bych nebyl varován. Ještě na tomto semináři mi Dr. Hew Len prohodil: „Jen počkej, až knížka vyjde, průser tě nemine!“ Nevěděl jsem přesně, co má na mysli, a pustil jsem to z hlavy. Měl jsem pocit, že jsem pod ochranou vyšší moci a nemůže se mi nic stát. Nálada byla povznesená a sebedůvěrou jsem přímo kypěl. Když si budu v sobě dělat pravidelně pořádek, nemůže mě nic překvapit.

Šeredně jsem se zmýlil.

Přišlo to hned první večer. Těsně před slavnostní večeří mi zavolala známá spisovatelka a duchovní učitelka, které jsem si nesmírně vážil. Byla opravdu naštvaná. Na knihu, kterou jsem jí poslal v rukopise, mi sice napsala příznivý posudek, ale patrně ji vůbec nečetla. Dodatečně zjistila, že se jí pár věcí nezdá a jedna se dokonce týkala přímo jí samotné, přestože jsem ji nikde slůvkem nezmínil. Ona se ale poznala, strašně se naštvála a teď si mě chtěla podat.

Vůbec jsem to však nemyslel ve zlém. V textu akorát stálo, že i úspěšný člověk může občas šlápnout vedle a přitáhnout si do života zmatek. Tato autorka mi posloužila pouze jako příklad, aniž bych ji samozřejmě jmenoval. Její bouřlivá reakce mě překvapila o to víc, že ve svých knihách postupuje úplně stejně: svůj výklad ilustruje na problémech, s nimiž se sama v životě potýká. To není nic nového ani objevného. Když ale máme potřebu svoje pocity nejistoty a interpretace projektovat do svého okolí, vezmeme zavděk čímkoli, třeba i knihou. Najednou narazila na něco, co se jí nelíbilo, a než aby si přiznala, že si za to plně odpovídá sama (to je právě princip metody Ho'oponopono a *Světa bez hranic*), tak si raději vzala na paškál mě.

Strašně mě to mrzelo, protože jsem si jí vážil (a stále ještě vážím). Knihu jsem nakonec upravil tak, aby tam nefigurovala, ale stejně jsem se tím trápil dál. Dokonce jsem jí pak ještě jednou zavolaal, abychom si to vyříkali, ale pocitu ublížení jsem se stejně nezbavil. Jak vůbec k tomu celému mohlo dojít? Jestliže je tohle ten průser, před kterým mě Dr. Hew Len varoval, tak potěš Pánbůh. A to ještě kniha ani není na pultech! Co mě teprve čeká, až vyjde? To jsem tedy opravdu zvědavý. Průser už se ohlašoval, to bylo jasné, ale po vydání knihy se na mě vyvalila celá žumpa.

V úvodu jsem se zmínil, že nejmíc jsme to – já a moje kniha – schytali od lidí, kteří ji nečetli (a ani nemohli, když ještě nevyšla). Tvrdili, že jsem si všechno vymyslel, Dr. Hew Lena i to, že vyléčil vězně z psychiatrické léčebny na Havaji. Jiní knihu zavrhli proto, že prý jsou v ní jen kusé informace, a další mě setřeli, že jsem si některé nezveřejněné techniky, které jsem se na semináři Ho'oponopono dozvěděl, nechal pro sebe. Obviňovali mě, že knihu používám jenom jako zástěrku na propagaci svých ostatních produktů. A někdo dokonce řekl, že jestli Dr. Hew Len existuje, jde o prokazatelně psychicky narušeného jedince.

Říci, že mi z toho všeho šla hlava kolem, je málo. Jak je vůbec možné, že jedna jediná kniha dokáže nadzvednout tolik lidí, když se navíc ještě jedná o knihu, kterou jsem psal nejen s láskou, ale i proto, abych lásku a odpuštění šířil?

Ovšem na druhé straně nelze ani zapomenout na tisíce čtenářů, které kniha inspirovala k vnitřní proměně. Telefonáty, dopisy a e-maily, prodechnuté nelíčenou vděčností, mluvily za sebe. Pro tyto lidi byla zdrojem naděje, léčby a spásy. Tyto ohlasy působily jako hojivý balzám, ale pocity nespravedlivého osočení stále bolely.

Obrat k lepšímu se nakonec přece jenom dostavil, ale předtím mě čekal ještě opravdový očistec.

Měl jsem dobrého přítele, který měl v minulosti finanční problémy, a já nad ním – koučováním, asistencí, pomocí, radou i inspirací – držel ochrannou ruku. V online podnikání se sice moc nevyznal, ale měl jsem ho rád, hlavně pro jeho kreativitu a smysl pro humor. Říkal jsem si, když mu teď píchnu, třeba z naší spolupráce nakonec něco vyleze.

Udělal jsem všechno proto, samozřejmě bezplatně, aby se postavil na vlastní nohy. S mou pomocí si založil internetovou firmu a seznam e-mailových adres. Pomohl jsem mu i s produkty a marketingem. Když jsem si ho vzal při zvláštních akcích na výpomoc, dostal zaplacené i tehdy, když jsem šel do mínusu. Svou nelíčenou vděčnost mi často dokazoval pusou na tvář, když jsme se loučili, a ujištěním, že jsem skvělý chlap.

V roce 2009 jsem ho vzal s sebou na přednáškové turné do Ruska. Měl zdarma letenku první třídy a já měl zase spolenočníka. Bylo domluveno, že mi vypomůže na pódiu, protože řečnit den za dnem v jednom tahu je opravdu hodně náročné. Bylo to oboustranně výhodné. I když jsme oba měli z Ruska obavy (ze všech těch zpráv o jaderných útocích, které jsme znali ze svého dětství – tady vidíte, co data dokážou), sbalili jsme se, zhluboka se nadechli a letěli na druhou stranu zeměkoule.

Rusko nebyla žádná dovolená. Harmonogram akcí praskal ve švech, skoro se nedal vydržet. Hned po přistání v Moskvě mě odvezli na televizní show, ani mi nedali čas se osprchovat, natož oholit. Překvapilo mě to tak, že jsem ani neprotestoval. Ale smlouva byla jednoznačná, takže jsem musel tancovat, jak Rusové pískali. Po televizním pořadu jsem pak ještě do noci podepisoval knihy v knihkupectví. A tak to šlo den za dnem, celé dva týdny, rozpis byl neúprosný. Kamarád, který mě měl v takové situaci podržet, zůstal často na pokoji. Zatímco si vychrupkával, lítal jsem z jedné akce na druhou, přednášel, dělal prezentace, dával rozhovory, podepisoval knihy atd. atd. Nevadilo mi, že mezitím odpočívá. Měl jsem za to, že si to zaslouží.

Ovšem náš odjezd z Ruska byl jako útěk z pekla.

Z čista jasna jsme totiž zjistili, že nám vízum vyprší před koncem plánovaného pobytu. Asi to zvorál někdo, kdo vyplňoval formuláře. Cesovní doklady jsme zkrátka neměli v pořádku. Připadalo mi, že jsme se ocitli v nějakém válečném filmu. Tak neskutečné to celé bylo. Z americké

kého konzulátu dostal kamarád zprávu: „Do půlnoci musíte být za hranicemi, není vyhnutí.“

Čekalo nás martýrium. Vozili nás po ruském venkově, cestou nestou, všude nás otravovaly vojenské kontroly, chtěly vidět pas a legitimování nebralo konce. Když nás těsně před půlnocí vysadili někde ve Finsku v lese, zbývalo do vypršení víza jen pár minut. A k tomu všemu nás ještě čekala cesta do Helsinek a zamluvení nových letenek do USA (stály majlant). Nebyla to žádná legrace, na to můžete vzít jed.

Ovšem ten skutečný průser měl teprve přijít.

Ohlasy

„Joeho nová kniha splnila beze zbytku moje očekávání, je naprosto SKVĚLÁ! Strhující příklady i hluboké myšlenky mi zvedly náladu a naplnily duši láskou. Je to vsutku cesta k zázrakům!“

– **Janet Bray Attwood,**
spoluautorka knihy *The Passion Test*,
bestselleru *New York Times*

„Tato kniha by si zasloužila filmové zpracování. Skvělé vyprávění a informace o principech, na kterých havajský léčebný systém Ho'oponopono pracuje.“

– **Barnet Bain,**
filmový producent, *Jak přicházejí sny*
a *Celestinské proroctví*

ISBN-13: 978-80-87802-04-5

9 788087 802045